

Et eò facilis inclinavit Domini in hanc sententiam: Tum quia attenta gravitate materis non est verisimile, quod Comites de Thienis non fuerunt de prædictis certiorati à Procuratore, * maximè cum ad dictum effectum terminum petierit, & obtinuerit ponderat Roman. consil. 481, nu. 7, Honded. consil. 55, nu. 54, lib. 1, Mascard. de probat. conclus. 554, n. 8, Rota dec. 131, n. 7, part. 2, diverfor. & coram Comit. dec. 119, eod. num. cum aliis per Adden. ad sanct. mem. Gregor. dec. 127, n. 11. Et propterea bene intrat dispositio text. ex adverso allegati in leg. item veniunt 22, §. petita ibi, nisi forte is cui denunciatur est eum certioraverit, ff. de petit. hæred. & tradit Loffred. consil. 20. num. 20, circa med.

Tum etiam quia etiam extat statutum Pisauri disponens expresse, quod Cives, & Habitatores, qui de Civitate recesserint, possint citari dom. * eorum habitationis, quod statutum servandum esse, advertit Mandos. de inhib. q. 67, n. 12, Rota dec. 569, n. 2, part. 1, recentior. Et comprehendere Comites prædictos, qui ultra quamplura bona habent Pisauri domum apertam ubi retinent ministros, & familiam, probat text. in l. 1, §. domum, ff. de lib. agnos. Bald. consil. 242, n. 8, lib. 1, Marcabr. consil. 69, n. 62, & seqq. & consil. 70, nu. 44. Gratian. qui alios cumulat. disceptat. forens. lib. 3, cap. 484, n. 16. Hieronym. Laurent. decis. Avenionen. 140, num. 4, & 5.

Non obstat, quòd licet rubrica loquatur per dictionem alternativam de Cive, vel Habitatore, Nigrum tamen disponat simpliciter absque dicta decisione, vel, nam cum rubrica * habeat orationem perfectam per eam Nigrum declarari, & extendi debet, ut desumitur ex text. in leg. unica, Cod. de capitul. Civ. censib. exim. gloss. in l. 1, verb. retrahere, Cod. ne lic. tertio provocar. Alexand. consil. 1, n. 7, lib. 4. Curt. junior. consil. 107, nu. 2, & seq. Thob. Non. consil. 17, nu. 2, & 3, Menoch. de præsumpt. lib. 6, præsumpt. 1, n. 16, Rota coram Andrea dec. 110, n. 2, & seq. & in recentior. decis. 445, n. 8, & decis. 498, sub n. 6, part. 4, & pluribus exornat Sard. consil. 163, num. 12.

Et tamen Comites de Thienis non possunt dicere, se non esse Cives dum tales * pluries se enunciantur in diversis Instrumentis, & signanter in mandato procuræ de anno 1633, facto in personam Mancini, leg. generaliter, Cod. de non numerat. pecun. Roman. consil. 391, n. 7, & seqq. Mantic. de tacit. lib. 3, tit. 10, nu. 28, in fine. Rota coram Buratt. decis. 113, num. 1.

Et ita utraque, &c.

DECISIO LXXVII.

R. P. D. CERRO.

Bononien. Fideicommissi.

Luna 27. Junii 1652.

SUMMARIUM.

- 1 Immissio tam propter obitum, quam contraventionem, hæredis gravati, fideicommissario conceditur. Non retardatur ob præventionem illiquidam, n. 6.
- 2 Alienationis prohibitio qualiter concipiatur, inter personas vacatas non attenditur.
- 3 Fideicommissum jam agnatum hæres gravatus cedere potest alteri vocato.

4 Pronunciatio ob non purificatam conditionem resolvitur.

5 Legitima acceptata in usufructu, nequit ulterius prætendi.

7 Trebellianica etiam filiis primi gradus, prohiberi potest.

8 Alienationes primæ imputantur in detractiones, & num. 9.

10 Nemo plus juris in alium transfert, quam ipse habet.

11 Obligatio anterior aliis præfertur.

Domini, non attentis quæ ex adverso fuerunt deducta, responderunt pro confirmatione decisionis, concedentis immissionem Pompeo super bonis fideicommissariis Prosperis; nam fideicommissum non controversitur, & purificatio ad favorem Pompei est clara, tum attento obitu Angelæ, & Ludovici sine filiis, * tum etiam propter alienationes à Vincentio, & Ludovico factas contra expressam prohibitionem Testatoris l. peto, §. fratre, & l. cum pater, §. libertus, ff. de legat. 2, Ruin. consil. 127, n. 13, lib. 5, Surd. consil. 116, n. 16, & seqq. Gabr. consil. 118, nu. 2, iib. 1, Fufar. de substit. qu. 554, n. 6, Rota coram Merlino decis. 440, & 445, utroque num. 5.

Nec quicquam facit, quod prohibitio de non alienando non stet de per se, sed sit consecutiva ad præcedentes substitutiones, & propterea non possit inducere novum fideicommissum. Quia hodie non agitur de extensione fideicommissi ultra Personas expresse vocatas, * in quibus terminis procedunt auctoritates ex adverso adductæ, sed tantum, quod comprehensi in illo possint avocare bona ab hærede gravato alienata, quo casu non attenditur, quomodo prohibitio concepta fuerit, ut ponderat Mantic. de conjectur. ultim. volunt. lib. 6, tit. 14, n. 24, Fufar. de substit. q. 688, num. 9, Rot. coram Merlino decis. 669, à num. 3, per tot.

Prout pariter non obstat, quod adhuc supervivat Vincentius: Nam cum ipse alienaverit bona fideicommissi, & ob hujusmodi alienationes illud ad favorem Pompei apertum fuerit, quin imò idem Pompeo jura sua deinde cesserit, * eò magis immissio concedenda venit, quia non impeditur hæres gravatus fideicommissum jam agnatum Alteri vocato cedere, ad text. in l. post mortem 12, Cod. de fideicommissi. Curt. junior in l. 2, col. 1, C. de pact. larrea decis. Granat. 15, sub nu. 1, & 10, cum aliis per Fufar. de substit. q. 524, n. 14.

Et licet idem Vincentius jura prædicta per prius renunciaverit ad favorem Angelæ: Attamen cum talis renunciatio facta fuerit sub conditione, quod in casum prædecessus ejusdem Angelæ, & Ludovici sine filiis qui casus evenit, * bona ad Cedentem deberent reverti, talis renunciatio, & cessio attento pacto prædicto habetur, ac si facta non fuisset ad text. in l. qui balneum. & leg. prior. ff. qui pot. in pignor. hab. Paris. consil. 48, n. 12, lib. 1, Surd. consil. 178, n. 11, cum aliis quos refert Mantic. de tacit. lib. 14, tit. 46, à num. 1.

Non obstant præsentæ detractiones, nam respectu legitimæ placuit responsio data in decisione, quod in illam imputari debeat usufructus in testamento relictus. Cumque Elisabeth * ex cuius persona legitima petitur, testamentum acceptaverit, non est amplius de ea quaerendum, ex quo illam consecuta fuit Soccin. jun. consil. 122, num. 8, lib. 1, Peregrin. de fideicommissi. art. 36, nu. 62, Rot. coram Merlino decis. 642, sub num. 4, & decis. 664, num. 43, decis. 514, num. 3, part. 4, diverf.

divers. & in recent. decis. 613, n. 13, & dec. 342, num. 5, part. 5.

Vel saltem negari non potest, quin ex perceptione usufructus prædicti creditum remanserit illiquidum, * adeo ut donec ex adverso status hæreditatis non liquidatur sub tali prætextu immissio retardari nequeat, Rot. decis. 77, n. 15, & 16, part. 5, recent. & decis. 121, nu. 9, part. 6, & latè firmatum fuit in Bononien. mentionis 19. Junii 1647, coram R. P. D. meo Bichio, in Bononien. fideicommissi de Pancaldis 21. Junii 1649, coram R. P. D. meo Peutingero, & in Bononien. fideicommissi 5. Decembris 1650, & 16. Junii 1651, coram me, ultra plures relat. à Gratian. discept. foren. 994, num. 11, & seqq.

Respectu verò Trebellianicæ, constat de expressa prohibitione facta per Testatorem, * & est certum illam prohiberi posse etiam filiis primi gradus juxta veriorum opinionem, quam probat Alex. in l. cum hæredi §. cum filia nu. 8, ff. de vulg. Gallaul. in l. Centurio sub n. 56, ff. eodem, Paris. consil. 1, n. 83, & seq. lib. 3, & latè prosequitur Mollin. innumeros cumulas, de primog. Hisp. lib. 1, cap. 17, nu. 11, vers. contrarium tamen. Castador. decis. 4, de test. Mantic. decis. 348, n. 1, & in recent. dec. 462, n. 5, part. 4, tom. 2.

Remanent aliæ detractiones, ex adverso justificatæ, consistentes in novem partitis, & constituentibus summam lib. 14771. computando in dicta summa dotem Angelæ in libr. 330. tantum, cum de reliqua summa appareat satisfacta, & quidem quoad summam lib. 8024. res caret difficultate, quia pro parte Pompei docetur de alienationibus, & exactionibus factis in dicta quantitate per Hæredes gravatos ante annum 1631. & sic ante secutam alienationem bonorum, * de quibus agitur, quæ propterea in causam præfatarum detractionum cedere debent, juxt. text. in l. Marcellus, §. res que, ff. ad Trebell. Rot. in Romana fideicommissi de Capite ferreo 10. Martii 1645, & 19. Februarii 1646, coram Eminentiss. Card. Corrado, cum concordantibus adductis in Mediolanen. bonorum 18. Martii 1648, coram R. P. D. meo Bichio, & 31. Maii 1649, coram eodem Eminentissimo Corrado.

Pro reliqua verò summa lib. 6757. existimantur Domini constare de sufficienti satisfactione ex quo ad manus Elisabeth, & Angelæ ejus filiarum pervenerunt pecuniæ in dicta hæreditate repertæ, mobilia argentea, & alia pretiosa ascendentia ad lib. 9700. juxta descriptionem, & æstimationem factam in Inventario, necnon diversa credita etiam vigore litterarum cambi in quantitate libr. 7520. Unde ex illis detractiones * apparente consumptæ, & quod hæredes sibi satisfecerunt juxt. text. in l. à divo Pio, §. in venditione, ff. de re jud. & in l. cum hæres, ibique gloss. verbo deducitur ad S. C. Trebell. Surd. consil. 290, n. 33, vers. inseritur, & decis. 170, sub n. 1, & seq. Rota decis. 680, nu. 7, part. 1, divers. Caval. dec. 330, n. 4, Buratt. dec. 641, nu. 7, & latissimè firmatum fuit in Bononien. fideicommissi de Amorinis 18. Maii 1648, coram R. P. D. meo Meltio.

Ac proinde sicuti Elisabeth, & Angela, si essent in rerum natura, non possent prætextu assertarum detractionum excipere de retentione bonorum, * quæ in Adversarios fuerunt alienata, ita nec tali exceptione uti possunt iidem Adversarii habentes ab illis causam, ad notata per DD. in leg. nemo plus juris, ff. de reg. jur. cum similibus.

Maximè, quia eadem mulieres cum hypotheca, & pacto precarii ac clausulis amplissimis, promissæ

Decisiones ad Tract. de Alim.

ferunt, finito usufructu, restituere bona prædicta, quæ obligatio uti anterior cuiusque posteriori præferenda venit, Rota decis. 419, n. 13, part. 4, tom. 3, recent.

Et ita, &c.

DECISIO LXXVIII.

R. P. D. BICHIO.

Romana devolutionis Domus:

Veneris 21. Junii 1652.

SUMMARIUM.

- 1 Confessio caducitatis in emphyteuta inducitur ex acceptatione remissionis, & novæ investituræ. Impugnari nequit per consentientem, n. 2.
- 3 Caducitatis per remissionem acceptatam ab emphyteuta liti censetur renunciatum.
- 4 Litis calumnie pendente non attenditur.
- 5 Appellatio à mandato de manutenendo executionem illius non suspendit.
- 6 Investitura dicitur nova, quæ sit post remissam caducitatem.
- 7 Concessionem in emphyteusim alteratam in substantialibus dicitur novæ, etiam si se referant ad præcedentes.
- 8 Caducitate remissa, si Dominus emphyteusim investiat, quando dicatur nova concessio.
- 9 Verba, de novo concedimus, sola non efficiunt novam investituram.
- 10 Pacta nova ecclesie utilia non reddunt concessionem ecclesie novam ad effectum Beneplaciti. Pacta ecclesie præjudicialia sive Beneplacito non subsistunt, num. 11.
- 12 Beneplaciti defectum sola Ecclesia opponit.
- 13 Clausularum, ad habendum, & in perpetuum virtus evacuatur, ex prohibitione alienationis, sine consensu Domini.
- 14 Emphyteusis non est transitoria ad extraneos, quando alienari permittitur solum inter comprehensos.
- 15 Priorissa, & privator recipiendo canones Ecclesie præjudicat, quando ab ea remissio caducitatis pendet: fallit, ut n. 16.
- 17 Beneplacitum requiritur, quando res non est soluta concedi in emphyteusim. Non sufficit, nisi concurrat etiam utilitas n. 18.

NOvas esse concessionem factas de anno 1597, Francisco Calandro, & de anno 1612. Angelæ Calandræ, prout firmat decisio edita sub die 14. Decembris proxime præteriti hodie ad trutinam revocata præmittendum esse ad faciliorem ejusdem decisionis confirmationem, Domini censuerunt ponderantes iterum, quod dictæ concessionem non emanarunt ob lineam finitam, sed post apertam devolutionem ex culpa emphyteutæ in alienando domum emphyteuticam, ac non solvendo canonem, quam culpam, * & consecutivè caducitatem Hospitale adversarium cum habeat causam à dicta Angela, & Francisco, qui in præcatis concessionibus caducitatis remissionem etiam mediante solutione certæ quantitatis, ac sub novis pactis, ut infra dicam, acceptando fassi fuerunt, cap. ex ore, versicul. per hoc de his que fiunt à major. part. cap. Dec. consil. 206, numer. 7, versicul. ubi exhibens. Rota in Cracovien. Jurispascendi 28. Jun. 1651.

2 coram me, excusare, * aut impugnare non potest, Rota decis. 290, n. 2, part. 1, recentior. decis. 293, num. 2, ad med. part. 2.
Ut propterea gratis ex adverso allegetur præ-existentia litis super caducitate, & appellatio interposita à decreto manutentionis Monialibus Dominis directis, quæ tanquam de re devoluta possessionem apprehenderant concessæ, quia postmodum per acceptance[m], * ut supra, remissionis caducitatis à lite recessisse & bonum jus Monialium agnovisse, necnon dicto decreto manutentionis acquiescere censentur, Bald. de renovat. emphyteut. lib. 1, q. 4, n. 12, versic. emphyteuta enim, ex text. in leg. si quis ante, ff. acquir. possess. l. pacta novissima, C. de pact. alique initio allegati. Præter quod cum factum alienationis, & mora in solvendo canones esset incontravertibilis, & exinde ex speciali pacto in antiqua investitura appositio resultaret effectus caducitatis, pendentis * litis tanquam calumniosè non merebatur attendi
4 l. 1, §. si inter, ff. litig. Lancellot. de attentat. lit. pendent. cap. 4. limit. 4. Lottier. de re benefic. lib. 2. qu. 20, n. 97; eoque minus appellatio * interposita, ut supra, à mandato de manutendo, quia illius executionem non suspendebat, l. unica, Cod. si de momen. poss. cap. fin. §. de possessione secunda qu. 6, Seraphin. decis. 1295, n. 2, Duran. dec. 222, num. 6. Rota in Bononien. bonorum 17. Martii 1649, coram me.
Quapropter cum ex natura rei, & partium confessione constet concessiones emanasse post incurfam caducitatem ex culpa emphyteutæ, & quod plus est post incorporationem, ac possessionem bonorum * à Monialibus ex hoc capite captam, Judicisque decreto confirmatam nec appellatione suspensibilem, eas novas esse dicendum est juxta distinctionem Bero. cons. 112, n. 3, & 4, lib. 1, passim ab aliis in prima decisione allegatis receptam, quamvis processerint per viam remissionis caducitatis incurse, ut in fortioribus terminis dixit Rota in Portuen. Stagni 10. Junii 1641, §. nec refragatur, vers. nihilominus, coram bo. me. Cardinali Pancirolo; attentis præsertim novis pactis ibid. appositis, nempe quòd non nudus situs, ut in antiqua, sed domus desuper ædificata conceditur; quòd secunda concessio facta Angelæ habeatur pro non facta, quatenus Angela esset Monialis, quòd solvatur laudemium, quòd augeatur canon, quòd per solam moram biennii in solvendo canones caducitas contrahatur, quòd in casum conventionis Moniales possint domum cum melioramentis propria autoritate capere; quòd investitura sit pro hæredibus, & successoribus absque clausula cæterata, quæ aderat in antiqua, & absque pacto francandi in eadem adjecto; hæc enim omnia de novo conventa, * cum pleraque respiciant non solum accidentalia, sed ipsam substantiam rei, & contractus emphyteutici, efficiunt ut concessionem licet emanaverint sub commemoratione antiquæ, sint prorsus novæ, ut præter allegatos in prima decisione tradit Osalc. dec. 23, n. 21, & seqq. Cavalcan. decis. 30, n. 88, p. 2, aliique allegati à Modern. Fulginatensi de jur. emphyt. q. 9, n. 12, & duobus seqq. quibus additur Capyc. Latro decis. 67, n. 12, Rot. coram san. mem. Gregor. XV. decis. 552, n. 19, & in Cervien. bonorum 23. Martii 1648, coram Rev. Terracinen.
Nihil obstante, quòd ibidem fuerit nominatim remissa caducitas, * quia hoc esset momenti nisi nova pacta adessent, in quibus terminis sequitur Caldas. de renovat. emphyt. lib. 1, q. 4, n. 13, & 14, in fin. Seraphin. dec. 1496, nu. 2, & quotquot ex

adverso allegantur, secus è converso, ut bene declarat Rosenthal. de feud. cap. 2, concl. 19, n. 4, ubi loquitur in fortioribus terminis, & allegat concordantes; quorum opinio libentius recipienda in casu nostro, quia ipsa remissio caducitatis facta legitur pro certo pretio ab emphyteuta soluto, & verba ipsa sonant in novam concessionem, & ulterius illam anni 1597, novam fuisse declararunt partes in subsequenti anni 1612. facta Angelæ austrici Hospitalis adversarii: atque ita multa concurrunt ad demonstrandam mentem de novo concedendi; licet secus esset si ea mens eliceretur tantum ex verbo de novo concedimus, * in quibus terminis loquitur Malvas. cons. 40, n. 25, Rot. decis. 499, nu. 18, part. 5. recent. aliique ex adverso allegati.
Non obstat, quòd nova pacta, quando sunt utilia Ecclesiæ, non reddant concessionem novam, * quia verum est ad effectum, ut si substantiam contractus non tangunt, & res sit solita locari, beneplacitum Apostolicum desuper non requiratur, prout loquitur Calderin. consil. 11, de feud. Federicus de Sen. consil. 196, numer. 1. quos refert, & sequitur Caldas dicta quæst. 4, num. 8, versic. hoc tamen, & comprobatur Rota decis. 191, numer. 15, part. 4, diversor. requiritur autem si pacta * essent præjudicialia 11 Rota decis. 243, numer. 16, part. 7, recentior. non autem ad effectum ne concessio dicatur nova, & independens à prima, quia tunc solum attenditur an nova pacta respiciant substantiam contractus, & acceptata fuerit caducitas ex capite contraventionis, vel aliunde elucescat mens de novo concedendi, vel supra allegatis. Minus obstat, quòd si concessiones essent novæ partes reservasset beneplacitum Apostolicum; quia vel illud necessarium non erat ex quo nova pacta utilia erant Ecclesiæ, ut mox dicebatur, vel prævalent aliæ conjecturæ, imò, & demonstrationes supra adductæ; vel in omnem eventum de beneplaciti * Apostolici defectu, sola Ecclesia excipere potest, Mantic. de tacit. lib. 3, tit. 16, sub num. 12, Gratian. disceptat. 202, num. 25, Surd. decis. 171, num. 17, Adden. ad sanct. mem. Gregor. XV. decis. 467, num. 16, Rota decis. 133, numer. 11, part. 2. diversor. decis. 375, num. 4, part. 1, recentior. & in Maceraten. Censur. 1. Februar. 1648, coram bon. mem. Cardinali Hieronymo Verospio.
Elaborandum ergo non est super intellectu antiquæ investituræ, fuerit scilicet, nec ne, transitoria ad extraneos, vel correspondenti canonis fructui rei concessæ, locatio potius quam emphyteusis; quia agitur ex novis concessionibus præcisam habentibus naturam contractus emphyteutici, & in quibus non militat correspondentia canonis, quin ille longè minor est fructu domus concessæ ad annua ferè scuta centum, & ultra ascendente, & insuper adest obligatio solvendi laudemium locationi non congruens ex allegatis in prima decisione §. his positus.
Quatenus verò etiam novas concessiones transitorias esse ad extraneos educitur ex clausula, ad habendum, & in perpetuum, ibi, appositâ, placuit Dominis responsio primæ decisionis in §. contrarium, quòd videlicet clausularum * hujusmodi virtus evacuat ex prohibitione alienandi, sine consensu Domini, ut articulo maturè discussio, & aliis decisionibus allegatis bis respondit Rota in Caieta. bonorum tertia Decembris 1646, §. quod sine difficultate,

14 Domini in personas comprehensas, * ut legitur sub n. 16, vers. saltem; unde non sequitur, quòd investitura sit transitoria ad quoscumque, ut bene declarat Corbul. de jur. emphyt. tit. de caus. privat. ob alienat. limit. n. 2, & 3, aliique in dicta Caietana bonorum, & in decisione hujus cause allegati.
Ex quibus inevitabilis manet devolutio ob deficientiam lineæ Francisci, & Angelæ tertio loco, ut supra, investituræ; nec non ex quo Angela domum transiit in manum mortuam, hoc est, Hospitale adversarium, cui non suffragantur solutiones canonum factæ procuratori Monialium, vel earum Priorissæ; quia esto quòd procurator, seu Priorissa, * possit recipiendo præjudicare Ecclesiæ, quando remissio caducitatis pender ab eam, vel Ecclesiæ potestate, in quo casu loquitur Dec. cons. 329, sub nu. 3, Mantic. de tacit. lib. 2, tit. 23, sub nu. 10, secus est, quando ultro necessarium * erat beneplacitum Apostolicum, quia tunc sicuti non potuisset præjudicare expressè faciendi novam investituram, eo mentis tacitè recipiendo novam, juxta textum in l. Oratio, ff. sponal. Surd. consil. 5, n. 40, & in proximis terminis Rota in Gerunden. Beneficil. 30. Aprilis 1640, §. minus facit, coram R.P.D. meo Royas, & in puncto quòd dicto casu receptio canonum non præjudicet Ecclesiæ, tradit Mantic. d. tit. 33, num. 12.
In casu autem nostro necessarium fuisse beneplacitum Apostolicum, quia res non est solita * locari, & quia solitum alteratur transferendo domum in manum mortuam comprobant allegati in prima decisione §. final. & alii quos sequuta est Rota in d. Cervien. bonorum 23. Martii 1648, §. non sustinetur il 2, coram R. Terracinen. Quia nec sufficeret beneplacitum Apostolicum, cum copulativè 18 requiratur evidens utilitas Ecclesiæ, * quæ hic deest cum pro domo annui redditus scutorum centum, & ultra exiguus canon scut. octo solvatur, ut in fortioribus terminis de concessione domus redditus annuorum scutorum 77, pro annuo canone scutorum 12. dixit Rota in Romana domorum 18. Febr. 1650, coram me.
Et ita utraque parte informante Domini primam decisionem confirmarunt.

DECISIO LXXIX.

R. P. D. VEROSPIO.

Bononien. Legati.

Veneris 28. Junii 1652.

SUMMARIUM.

1 Statuti dispositio militans in sententiis validis non militat in injustis.

2 Legatum dotis ab extraneo relictum dicitur conditionale. Conditionale non transmittitur ante conditionis eventum, n. 3, & 5. Pro dote dicitur conditionale, num. 12.

4 Conditionem non inducit tempus certum legato adjectum.
6 Conditio adjecta executioni, & non substantiæ legati, non facit illud conditionale. Quando substantiæ legati non executioni censetur adjecta, num. 7.
8 Dos quando succedit loco legitimæ omnem conditionem respuit. Non debetur filiæ si non petierit, num. 11.
9 Conjecturæ in claris non admittuntur.
10 Alimenta præstantur puellæ donec nubat.
13 Confessio facta in his, quæ à potestate consuetudinis non dependent, non nocet.
IN ultimo, sub quo Gaspar Pastarinus testamento decesserat Dialectæ legavit in hæc verba, videlicet, postquam compleverit ætatem annorum 17. reliquit pro ejus dotibus cum nuptierit in sæculo, vel in Domino libras 4. Bononien. monetæ currentis; Pro cuius assentione legati post obitum Dialectæ 17. expleto jam anno præcedentis innuptæ Felicita foror ipsius, ac hæres binas sententias favorabiles obtinuerat; ab his verò commissa mihi causa appellationis, sub clausula confititio, quòd sit locus statuto Bononien. in legatorum causis unicam tantummodo appellationem deferenti, dubium hodie proposui juxta rescriptum; & in negativam DD. ivere sententiam. Quoniam dispositio statuti militans in sententiis validis * æque, ac justis in his injustitiæ vitio laborantibus admitti proinde non poterit, secundum Eugen. cons. 52, num. 44, lib. 2, Modern. Roman. discept. forens. cap. 691, nu. 27, Rot. decis. 662, n. 3, p. 1, recentior. & coram bo. me. Urgellen. decis. 198, num. 2, & in Bononien. prædii 5. Decemb. 1636, coram R. Terracinen.
Harum verò injustitiarum sententiarum exinde desumitur, quòd legatum dotis existebat conditionale, * dum relictum fuerat ab extraneo ad text. l. sancimus, C. de nupt. l. stipulatione 22. ff. de jure dot. not. Bart. in l. Titio centum, §. Titio genero nu. 3, ff. de condit. & demonstr. Menoch. cons. 455, n. 8, Card. Mant. de conject. lib. 11, tit. 22, nu. 8, in fine cum seqq. Rot. coram Greg. decis. 346, n. 2, illudque fuerat cum nuptierit attributum, ut ponderavit Ruin. cons. 68, n. 7, lib. 4, Menoch. cons. 455, n. 10, Paris. cons. 25, n. 59, lib. 2, Rot. in Bononien. successionis 11. Februar. 1598, coram clar. me. Card. Pamphilio, & 29. Octobris 1500, coram Lancell. post primum vol. cons. Giovagn. consil. 42, n. 129, & 132, quòd ideo per legatarium transmitti * non potuit ad suos hæredes, si pendente nuptiarum conditione decessit ad text. in l. sed, & si plures, ff. de vulg. & pupill. l. pen. C. de impub. & aliis substi. Menoch. cons. 81, n. 4, & cons. 455, nu. 1, Rot. decis. 538, num. 6, part. 1, divers. & in add. Bononien. successionis 11. Febr. 1588, coram Cardin. Pamphilio, & in aliis relatis in Romana fideicommissi de cartulis in §. quia dos legata fuerit 20. Novembris 1647, coram me, sed penes legantis hæredes remansit, ut voluit Paris. cons. 25, num. 59, lib. 2, Covar. in cap. 3, n. 11, de testam. ubi attestatur de communi Albert. Brun. in tract. quod stantibus masculis art. 11, qu. 3, n. 23.
Neque hujusmodi legatum purum poterit reputari, si ve fuisse purificatum, vel quia ipseus consignationi ætas annorum 17. adjecta fuerat, adeoque certum tempus * omnino futurum nullam inducens regulariter conditionem juxt. text. in l. Seius Saturninus, ff. Trebell. l. ex his, C. quand. dies legat. sed Bald. in l. ambiguitatem nu. 4, vers. aut apponitur dies certa, C. de usufr. Vel quia conditio